

Fra: Dig og mig ved daggrø
Sanne Munk Jensen og Glenn Ringtved
(Roman, Gyldendal)

DA DE HIVER os op af Limfjorden, hænger vi stadig sammen. Jeg ved ikke, hvor lang tid vi har ligget i vandet, det er ikke til at sige, man mister ligesom tidsfornemmelsen. En uge. Måske to. Jeg ved det ikke. Retsmedicineren har også svært ved at sige det præcist. Han vil gerne have tilladelse til at fjerne håndjernene, det bliver han ved med at snakke om, det er skide besværligt at håndtere to lig, der hænger sammen på den måde, især når vi er så opsvulmede. Men det må man ikke.

„Ikke hvis der er tale om en mordsag,“ siger politimanden. Det er ham den mørke med de runde briller, der hentede mig engang og også kom og snakkede med os, dengang efter det med Jeppe. Jørgen, hedder han. Han virker ked af det og undgår helst at kigge på os, som vi ligger der på de to stålborde, de har skubbet sammen.

„Hvor gamle er de?“ hvisker retsmedicineren. Han står med begge hænder i lommen på sin kittel og har brillerne siddende i panden. Det er ikke til at sige, hvor gammel han selv er. Måske fyrre. Måske tres.

„Nitten. Ikke engang.“ Jørgen nikker mod mig. „Tøsen er kun sytten.“